

Отначало ней бѣше много тежко да става рано и отива на работа. Кога фабричната свирка изсвирваше, майка ѝ я будѣше:

— Стани, Маро, чакатъ те другаркитѣ ти.

И тя ставаше, истриваше сънливитѣ си очи, свиваше си хлѣбъ въ една кърпичка и отиваше. Събираха се всички момичета отъ махлата и тръгваха слѣдъ мъждивото фенерче на дѣда Петра. Той потропваше съ дебелията си тояга и имъ казваше: — „Вървете, момичета, ще укѣснѣемъ!“ И тѣ тръгваха по-бързо. Снѣгътъ скърцаше подъ краката имъ, а студътъ шипѣше сънливитѣ имъ лица.

Въ фабриката ги чакаха малкитѣ имъ машинки — чекръчетата. Втори пѣтъ свирката изпищаваше и съ страшенъ грѣмъ се завъртаха голѣмитѣ колелета. Всичко оживяваше.

Тогава сѣдаха прѣгърбени и малкитѣ момичета надъ своитѣ дървени машинки и запѣваха. Тѣхнитѣ пискливи гласчета ту замираха, ту отново се издигваха и се мжчеха да надвиятъ пѣсенята на машинитѣ. А пѣхха тѣ винаги една и сѣща жална пѣсенъ, като че ли оплакваха всички шо работѣха около тѣхъ.

Машинитѣ научиха всички да пѣятъ жално, както тѣ пѣхха. Момичетата сами си измисляха пѣсни и ги нареждаха. Всичко шо станѣше въ фабриката тѣ го правѣха на пѣсенъ. Една разказваше какъ колелото повлѣкло задрѣмало момиче за косата, какъ го въртѣло, а когато то паднало на пода, косата му още дълго се развѣвала около него. А друга разказваше какъ друго момиче паднало въ водата, какъ тя го отвлѣкла и хвърлила подъ колелото...